

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

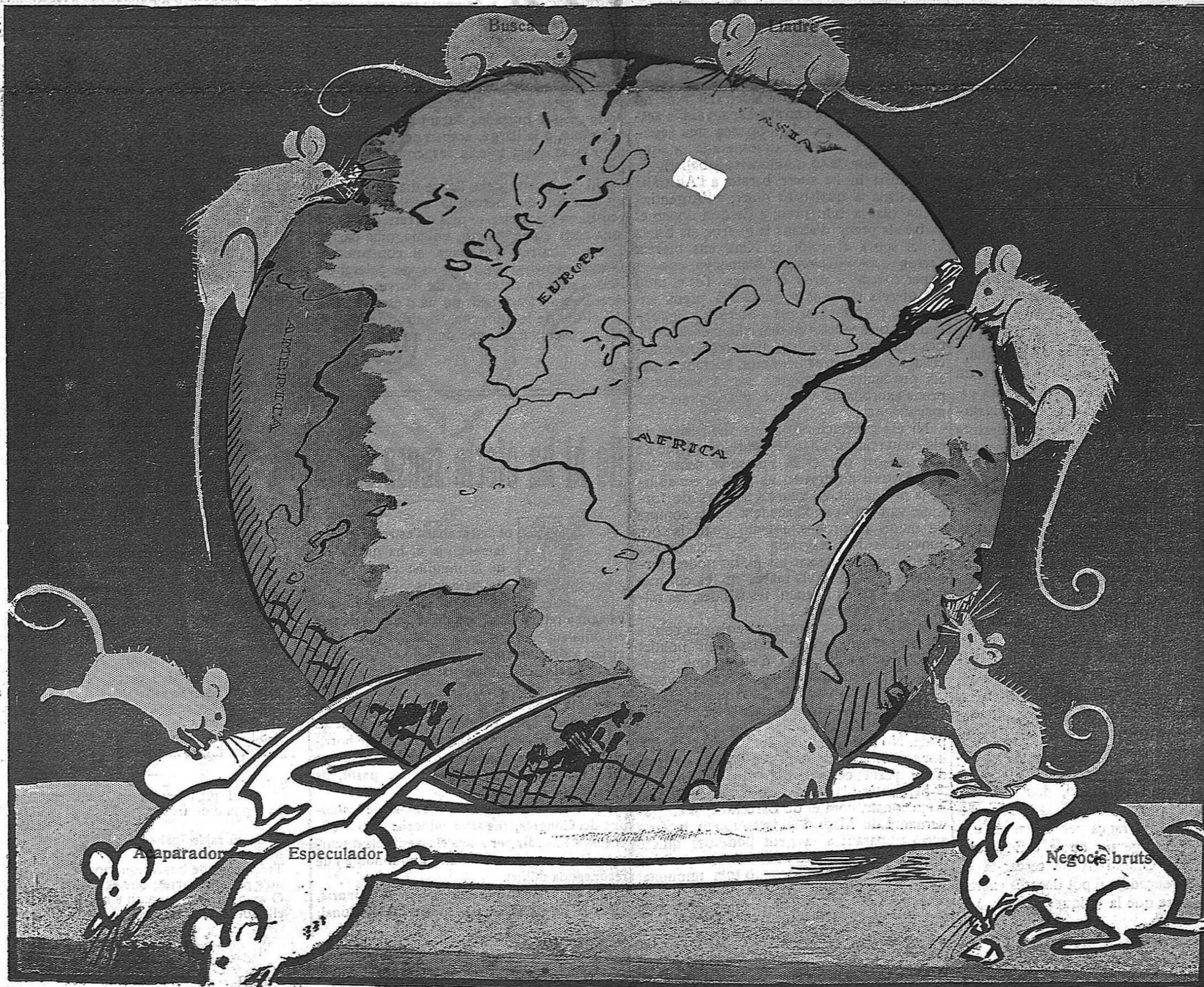
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL FORMATGE DEL MÓN

Escrostonat per la guerra, ara se'n aprofiten les odioses i maleïdes rates.

L'arbre de sang

Al cor mateix de Barcelona, un sinistre arbre ha crescut. Els seus fruits de sang han emmetzinat la vida de la capital catalana. I la mala llevor, transportada pels malets, ha anat a caure en altres terres peninsulars, i hi ha fet nèixer arbres de la mateixa espècie.

El brançam d'aquest és ample. Però el perill més gros no està en l'amplada de les branques, sinó en la profunditat i la força de les arrels. Aquestes arrels són fondes, i costa molt d'arribar-hi. D'un quant temps ençà es donen cops de destrall a l'arbre, però les destralls no poden arribar a l'arrel.

En els dies darrers, com un ametller de mala mena, l'arbre de la sang ha donat nous fruits. I és que les seves arrels subsisteixen i per elles puja la saba del crim.

Aquestes arrels estan en l'ànima dels homes, desmoralitzats per l'exemple cruent de la gran guerra, punxats per les injustícies del món, engegats per la passió i l'egoisme. I mentre aqueixes arrels subsisteixen, les més enèrgiques espurgades de l'arbre no podran abatrel. D'una branca tallada naix un rebrot. I en el joc tràgic dels atemptats, les represàlies i les contrarepresàlies, s'acaben de perdre els sentiments humans, que són el més eficaç contraveri de la violència.

BRIAND

El nomenament d'En Briand per a la presidència ministerial francesa, haurà complagut a petites colles de polítics catalans afiliats al democratism clàssic. Així a alguns polítics i escriptors de l'antiga esquerra. Nosaltres confesem sentir també una vaga simpatia per aqueix home tan francès d'esperit, de silueta i de costums, que deu conservar, malgrat les seves apostasies oficials, el caliu revolucionari en el fons del seu cor.

Però, En Briand ha estat novament la guineu grisa, cercant la composició d'un ministeri d'aparència nacional, amb una pretesa ponderació de forces, mes de dreta, i dreta accentuada. De quinze ministres, sis pertanyen a l'esquerra republicana i nou a la dreta. S'oposarà que la cartera d'afers estrangers la regeix un republicà socialista, el mateix Briand, i la de governació un radical socialista, En Marraud, però al costat d'aquest, com a sub-secretari, figura En Colrat, el factòtum d'En Poincaré, la centinela, que els conservadors de França, inclosos els monàrquics, posen an En Briand per a la vigilància de la política interior.

En Briand cobrirà la mercaderia d'En Barthou, l'home dels tres anys, i d'En Le Trocquer, l'home del principi d'autoritat, i d'En Loucher, l'home dels cabals, i d'En Bonneroy, l'home de les intransigències patriòtiques de l'Entente Republicana... Naturalment que tota aquesta política dretista avui domina la França i en això, en aprofitar-la, amb domini presidencial, consisteix l'habilitat d'En Briand. No és, doncs, d'ell la culpa, si no pot formar un ministeri de pulcritud republicana i s'ha de procedir a la manera de la nostra «Lliga Regionalista». En el seu ministeri hi cab tothom. La lluita vindrà ara dins del gabinet per a obtenir dreta i esquerra una preponderància. Per a governar, En Briand haurà de cedir, com va cedir, amb escrúpols, en la reanunciació del contacte amb el Vaticà. I si En Barthou, ministre de la guerra, és l'home dels tres anys, si participa de les intemperàncies nacionalistes, com podrà col·laborar amb En Briand que sempre, malgrat seu, posarà en els problemes internacionals guspis del seu antic pacifisme?

L'adveniment d'En Briand, deu entristir-nos a nosaltres fervorosos de la França radical, perquè si la França per a trobar una intel·ligència bel·ligerant de la d'En Lloyd George i d'En Giolitti ha de cercar-la en les fileres d'avencada, no pot després exercir el govern sense que la «clique» reaccionària

l'enrotlli. La dreta se deixa presidir per l'esquerra, però a condició de que aquesta capituli.

Davant d'Alemanya, En Briand mantindrà el tractat de Versalles, però no s'oblidi que En Briand, com En Caillaux, durant la guerra va treballar per la pau. Nosaltres confiem en que en la pau seguirà treballant per la pau, auxiliant l'afermament de la república alemanya i la feina de les seves minories pacifistes.

PARADOX

La resclosa arancelària

L'onada de baixa que s'ha produït a tot arreu del món no ha entrat a Espanya. Els acaparadors oposen una resistència desesperada a que baixi el valor de lo que tenen agabellat.

A Cuba hi ha sucre barato; a l'Àustria hi ha llana a qualsevol diner; a l'Argentina hi ha blat a bon preu; a Escòcia donen el carbó als preus d'abans la guerra; als Estats Units sobra el cotó; la Xina ens ofereix l'arroc quasi d'arroc; d'Alemanya ens ve paper couché a preu d'estrassa. Tot el món ens ofereix els seus productes a preus enraonats, però els nostres ambiciosos agabelladors, que saben i poden influir en la política espanyola, aixequen una resclosa arancelària a les nostres fronteres, barrant el pas als productes estrangers per a vendre a preus exorbitants els que guarden als seus magatzems.

Ni els productors, ni els industrials, ni els comerciants, s'han sapigut fer càrrec de que la sort durant la guerra va deixar-los una fortuna a retornar, en part, al restablir-se la normalitat. Al veure's sobrats de fortuna, van emplear l'excedent en la compra de marcs i corones, i avui, quan la sort, convertida en desgràcia, els reclama els diners que va deixar-los-hi, no poden tornar-los perquè ni els marcs ni les corones valen dos xavos i venen les fallides, les misèries i els desespers.

S'ha de fer una campanya enèrgica contra els ambiciosos agabelladors i els polítics que'ls protegeixen. S'ha d'evitar que prosperi la pretenció dels sucraires que volen que s'imposi al sucre de Cuba un dret d'exportació equivalent a seixanta cèntims de pesseta or en kilo o sigui una pesseta en plata. No pot ésser sacrificar la vida de milions d'espanyols per a salvar la fortuna d'uns quants centenars d'ambiciosos.

Serà estèril la tasca dels governadors ben intencionats, com el de Barcelona, si els governants de Madrid entrebanquen la seva acció amparant a la gent poderosa que té interès en que l'onada de baixa no arribi a Espanya, per a saquejar amb tota impunitat la butxaca dels espanyols.

JEPH DE JESPOS

La baixa de les pretensions

El governador civil senyor Martínez Anido ha declarat recentment als reporters que no ha deturat ni de turarà la campanya empresa per a aconseguir la baixa de les subsistències. Ha afegit que d'aquí a quinze dies quedaran solucionats els diferents problemes que ha suscitat la seva campanya. Esperem, doncs, un parell de setmanes més.

Després d'haver esperat mesos i anys, no hem de fer pas el bot per quinze dies de més o de menys. Mentre esperem que baixi de preu el contingut del cistell de la minyona, farem remarcar la necessitat, per part dels industrials, comerciants, intermediaris i venedors, de procedir a la baixa de les seves respectives pretensions. Es aquesta una baixa de caràcter psicològic i monetari. Ha succeït que, durant els temps de la guerra, aqueixos elements diversos han obtingut guanys enormes. Aquell 10, 15 o 20 per 100 de benefici que abans s'obtenia de fabricar o vendre productes, va passar al 50 i al 60 i encara més amunt.

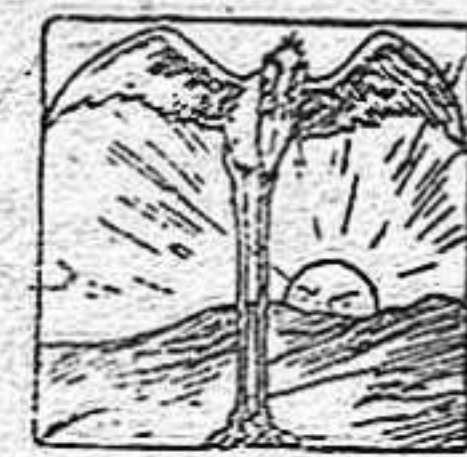
No és cap gosadia dir que el promedi de benefici ha arribat a ésser d'un cent per cent. Com que això del tant per cent molts botiguers, botiguerets, marmanyeres i peixaters no ho acaben de entendre, han adoptat un procediment molt senzill per a calcular el preu a què han de vendre. Dupliquen el cost de la mercaderia, i aquest cost duplicat és el que fan pagar al públic. Guanyen el cent per cent, i no saben que sigui el cent per cent. Els falta aritmètica però els sobra vigor. I per a la gent viva els deu dits de les mans ja són prou per a comptar. Entre el cent per cent, les balances desafinades i els pesos curts, un venedor de mercat, ha estat un príncep, i una marmanyera una marquesa, durant els anys de les vaques grasses.

Ara no tindran més remei que rebaixar les pretensions. La baixa de les pretensions portarà automàticament la baixa dels preus. S'hauran de conformar amb un tant per cent de guany molt més baix. I si no ho fan de grat, ho hauran de fer per força. No solament per la força del Governador civil, sinó per la força de les lleis econòmiques, que poden ésser burlades durant un cert temps, però que, a la llarga, acaben per imposar-se, a no ésser que's tolerin les confabulacions contràries.

Un amic ens deia l'altre dia que coneix un venedor de mercat, la muller del qual acostuma a passejar-se pels carrers de Barcelona amb cotxe i amb un magnífic barret. Cotxe i barret que paga el consumidor. D'aquí endavant això no ha de tolerar-se. Podrà anar en cotxe i portar barret tothom que vulgui. Però això no ha d'ésser a costa del cistell de la minyona, símbol del principal problema econòmic dels nostres dies.

FULMEN

No hi ha efecte sense causa

ot just acabat d'estrenar el Parlament, i ja hi ha qui es dol de la inutilitat de les seves deliberacions.

Amb tal motiu, surten novament a rel·luir els tòpics massa sabuts, de que els diputats haurien d'anar a la Cambra a llegir, a discutir els projectes de Llei, a elaborar les reformes indispensables al avenç del país.

Sembla, doncs, que les Corts actuals, com les darreres i les de més enllà, com si pesés damunt del sistema parlamentari qualque horrible maledicció, adoleixen del vici d'avant-posar els personalismes, els interessos de partit, als generals de la Nació.

I es diu que manca a les innombrables minories del Congrés, una altra minoria: la dels dipòsits a impedir per a tots els medis els discursos que no vagin encaminats a un fi noble i de reconeguda utilitat.

Més convenient que aquesta nova minoria, seria la formació d'una consciència nacional,

La figura literària del dia

ANGEL GUIMERA

autor del famós drama patriòtic 'Joan Dallar'

que barrés el pas del Parlament a la sèrie de indocumentats que fan, de la investidura parlamentària, bandera de les seves petiteses.

Es a l'hora de donar el vot, que convé repasar la tasca realitzada per l'aspirant a diputat.

Si bé que, per a fer això, caldria que siguessin les eleccions quelcom més que un simulacre o una paròdia engiponada per a fer triomfar als més llestos, no als més entenimentats; o als més rics, amb dany dels més capacitats intel·lectualment.

D'això, hem de confessar que a Espanya en tenim per a dies.

Interinament, els vells polítics—disfressats, en bona part, amb el ropatge d'una falsa modernitat,—van fent de les seves.

No hi ha sant sense misteri, resa un popular adagi.

El regisme parlamentari respon sempre a la manera de ésser dels pobles.

Ja ho diuen per allà dalt:

Arrojar la cara importa...

F. C.

GENER

—Ja saps quina se'n prepara? Un de l'olla ara m'ho ha dit.

Els elements de l'esquerra van a fundar un nou partit.

Serà un partit obrerista, molt obert, molt radical,

orientat a la moderna i una mica federal.

—Si aquest partit ja existia!

—Doncs ara el tornen a fer.

—Però això és una gatada!

—I bé, no som al Gener?

—

—Els que's llueixen de veres són els nostres bons edils.

Has vist, amb lo dels queviures, quins «queibros» més infantils?

Dir que ells en aquest assumpte no hi tenen intervenció!...

—I l'alegació és ben certa; jo els hi dono la raó.

Les compres de parks, les obres els tenen tan ocupats!...

—Si! I visca la gran brometa!

—Sobre tot, al mes dels gats.

—

—Diu que'l Govern no té un cèntim ni sap ja d'on treure'l.

—No?

Ja'n farà rajar, mal sigui del fetge de la nació.

Tractant-se de buscar quartos, no's para en barres; que és cas!

O amb impostos o amb emprèstits, ells sortiran; tu veuràs.

—Es di, esgarrapà allà on pugui...
—Naturalment! Què ha de fer?
Els gats li han donat l'exemple,
ara que som al Gener...

—Sort que quan les Corts funcionin...
—Les Corts?... Si algú s'ha pensat
que'l remei pot venir d'elles,
ja cal que esperi assentat.
Dolentes van ser les últimes,
però aquestes... Que no has vist,
amb tot i ser fetes d'ara,
quin aire tenen més trist?
L'únic que un xic les disculpa...
—Què es? Que hi ha molts diputats
que encara han de desfè els bultos?
—No. Que som al mes dels gats.

—Deliciosa perspectiva,
per un any que tot just neix!
—Es així!... Mira allà on vulguis,
per tot veuràs lo mateix.
Lo que no ha caigut, trontolla;
ningú sap d'on ve ni on va;
hi ha qui al dinar té pollastre
i el vespre no pot sopar.
—I això no hi ha qui ho adobi!...
—En Romanones, potser...
—Quina orga de gats, macatxo!...
—I què!... No som al Gener?

C. GUMA

Lo primer, és lo primer

l deliri de grandeses, el treballar
per a l'esplendor de la façana, ha
sigut sempre una mala cosa.

Què pensar de la persona—home o dona,—
que sortís de casa amb un trajo nou i costós i
amb un pellingó per camisa?

Al qui tal fes, se'l pendria a bon segur, per
un deixat i un poca solta, indigne de tenir trac-
tes amb tota persona mitjanament sèria.

Doncs això, que implica un despropòsit, és
si fa o no fa, lo que la Cambra de Comerç i
Navegació acaba de menar a terme, segons una
nota oficiosa circulada per a la mateixa als dia-
ris de la localitat.

La tal Cambra, interessà fa temps del minis-
tre d'Estat, el que's millorés el servei telefònic
entre París i Barcelona, sense pensar que lo
primer era procurar per a l'adob del servei
urbà, que com sap tothom, no pot anar ni amb
rodés.

El ministre d'Estat ha donat compte de les
gestions realitzades en el sentit de que acabo
de fer esment. O molt m'enganyo, o equival la

resposta del ministre a la Cambra de Comerç
i Navegació, a una dosi d'aigua calenta.

Emperò, no és pas aquest el cas.

Lo interessant és que a l'hora mateixa en que
ens és, als barcelonins, impossible entendre'ns
per telèfon nosaltres amb nosaltres, ens surt la
Cambra de Comerç i Navegació amb el quènto
de que se interessa per a que poguem parlar
amb els parisencs.

Es lo que'ls deia al començar.

No disposem de calçotets per a canviar-nos
i glatim per a posseir un barret de copa. Ens
fiquem al llit sense haver pogut sopar, i sospi-
rem per a abonar-nos al Liceo.

Santa i bona Maria, que si convé als seus
interessos, facin els senyors de la Cambra de
Comerç i Navegació tot allò que estimin con-
venient per a perfeccionar les comunicacions
telefòniques entre Barcelona i París, la Xina, o
la Patagònia.

Però a la callada, sense esbombar-ho.

De lo contrari, s'exposa a que, al haver es-
ment de la nova, digui el més senzill dels ciu-
tadans:

—No tinc flassada amb que tapar-me i vols
que compri un objeie d'art?

Z.

Aquest número ha passat
per la censura governativa

Lo del Banc de Barcelona és avui excusa bona

entre el nostre gloriós senyor
Esteve—no solsté d'ésser gloriós
don Angel!—passa hores de terri-
ble angoixa pensant en les "pà-
fies" que, en mala hora, va por-
tar al Banc de Barcelona per a que les hi guardessin
baix pany i clau, a la nostra divertida i comtal ciu-
tat fornen legió els "vius" que s'aprofiten de la
inesperada ocasió per a quedar com uns homes,
davant dels molestos i agressius paisans d'En Lloyd
George, o siguin els nostres admirats amics els
"anglesos".

Abans, quan la gent no creia ni en el *pavo* repu-
blicano d'En Lerroux, ni en l'Autonomia que pro-

meté En Cambó, ni en que pogués anar de corcoll
el més sòlid dels bancs de la "bancateria" tan cata-
lana, era cosa tan difícil convèncer al màrtir i con-
fiat sastre com descobrir la quadratura del círculo o
donar una conferència a l'Ateneu sobre *el macanudo*
tema: "El prodigiós talent d'En Dato i la tasca artís-
tico-cultural d'En Pepe Alfonso".

Per molta que fos l'habilitat o la diplomàcia del
perseguit, no trobava millor ni més pràctica solu-
ció que dir a la criada:

—Si torna aquell senyor del trajo clar, li diu que
acabo de sortir de casa, i que no sap a l'hora que
tornaré.

O en el cas de trobar-se fit a fit amb el sastre, ja
baixant l'escala, ja al carrer, posar-li carinyosament
la mà a l'espatlla i amb posat llastimós, com si hom
acabés d'enterar-se de la infidelitat de la querida,
dir-li:

—Cregui, amic, que ho deploro amb tota l'ànima.
No pot pas donar-se idea de lo que'm pesa no poder-
lo complaure encara, i tenir-li que dir que "no" per
milèssima vegada, que "ja passaré...". La dona m'ha
anat de part; la sogra ha tingut la "papida"; la cu-
nyada el "brom", el nen el xarrampió i la nena l'es-
carlatina. Més desgràcies ni calamitats no poden
concentrar-se sobre un pobre pare de família. Vostè
ja es pot fer càrrec de la meva trista situació.

—Vagi-se'n tranquil, faci's retratar, i cregui que
així que pugui sortir d'apuros li pagaré l'abric que
em va fer fa cinc hiverns... i el trajo del dia que vaig
fer el disbarat de casar-me.

Però, avui la cosa ha variat per complert.

Quan el sastre truca a la porta de la casa d'un
client, aquest no s'amaga ni l'entreté referint-li in-
finites tragèdies echegarianes o xavier-viurenques.

El client es presenta davant del seu acreedor
amb posat d'home acostumat a "billar-la", des de
que vegé la llum del Sol o la del gas Lebon o d'una
bombilla elèctrica, que pel cas és lo mateix.

El client no's conforma en que se l'tingui per més
temps per home escurat d'ermilla i és qüestió de
demostrar que no li vé d'un "pàpiro" de mil i que
ara "sobraven anguiles".

I l'excusa de moda és tot seguit l'excusa que surt
dels seus llavis.

—Home, si que'm sap greu que tingui de mole-
star-se en tornar; però ja es farà càrrec de lo que
passa i és precís que tots ens resignem davant d'una
causa tan fatal com justificada. Qui s'ho tenia de
pensar! Jo estava tan segur de la prosperitat del
Banc de Barcelona com de la "conseqüència" de
En Junoy! No ho hauria dit mai! I és tant lo que ho
creia, que allí hi tenia tranquilament tots els diners.
Hauré d'esperar que això s'aclari i quan el Banc
torni a obrir la caixa, passi que li entregaré un taló
per a que tot seguit pugui fer efectiva la quantitat
deguda...

I així al flequer, al taverner, al sabater, a l'adro-
guer...

Lo del Banc de Barcelona
és avui excusa bona!

No hi ha barceloní que no digui tenir-hi (?) compte
corrent!

El bon barceloní és més "viu" de lo que molts es
pensen!

La qüestió és anar tirant, que qui dia passa...
factura que aplaça.

Oh popular Banc de Barcelona, orgull dels avis
i desesperació dels nets! Qui t'havia de dir, en temps
de l'Espartero i del Xic de les Barraquetes que en
el segle d'En Cambó i d'En Lletget, el teu nom tan
prestigiós com patriòtic serviria d'excusa a tots els
que, agotades les més inacceptables excuses, ja no
savien com justificar un nou aplaçament davant del
sastre?

Si el gran Albert Llanas fos viu, a ben segur que
diria:

Si no vols perdre els diners
no't fiis mai dels banquers.
Deix que'ls malgasti una amiga
ans que un Banc que faci "figa".

TENU

Hi ha caretes i caretes

l govern no està per brocs,
ni tolera altres bromes que
les que ens arriben per la
Gaceta.

S'ha acabat l'humor i el
riure i el disfressar-se, a terme fixo. Es arri-
bada l'hora de pendre'ns la vida pel terme
serio; d'agafar l'existència, lo que se'n diu,
pel cantó que crema.

Tal sembla ésser el sentit de la R. O. aca-
bada de dictar pel ministre de la Governació,
senyor Bugallal, partidari—diu—de donar
al Carnestoltes un caràcter en harmonia amb
la vida moderna i amb la forma que tenen
qualques poblacions de l'estranger, de ce-
lebrar la festa.

Lo de que *cada terra fa sa guerra*, no
compta pel senyor Bugallal, a desgrat de
encloure l'adagi una veritat com un temple.

Si no sigués Espanya un país únic entre
els demés països del món, si com tots els
pobles de la terra, no servissin als espanyols
les nostres coses, típiques i inconformables,
hauria arribat S. E.—poso per cas—a mi-
nistre de la corona?

Prego humilment al senyor Bugallal que
se servessa posar la mà damunt del pit i
respondre a la consulta més inquietadora i
més difícil que la formulada al director d'un
jardí zoològic, al que preguntaren en certa
ocasió:

—Pot dir lo que fan, a l'hivern les mios-
ques?

Vista l'actitud del govern, caldrà cercar
per a l'indústria de fabricació de caretes,
noves orientacions.

Els constructors d'aquests adminículs an-
tiquíssims, tenen el deure de procurar' al
seu producte qualque aplicació en conso-
nància amb les modernes necessitats.

Sospito que per mica que expremim el
magi, trobaran el medi de seguir treballant,
i donar gust al govern, víctima de la equivo-
cació imperdonable que representa el fixar
al Carnestoltes una duració de tres dies.

Es veu que el senyor Bugallal oblida que
tot l'any és Carnaval; que arreu hi ha màs-
cures sempre; que per a embromar-se i en-
ganyar-se els homes els uns als altres; tots
els mesos són sants i bons, segons l'expres-
sió acertadíssima d'un gran ingenier.

Deia que, de no resignar-se a morir, hau-
ran de procurar els productors, de caretes,
nous viarans per a la seva mercancia.

Si entre nosaltres imperés el sentit comú,
si presidís en els nostres actes una ombra
de lògica, resoldrien els afectats per la R. O.
el seu problema, en un obrir i tancar d'ulls.
Els bastaria amb que es declarés obligatori
l'ús de la careta en les sessions parlamen-
taries.

Emperò, això no és possible. Saben
perquè?

Doncs, perquè les coses més groixudes,
aquelles accions abominables que no es rea-
litzen ni amb una careta a la cara, les com-
meten els diputats naturalment, amb el rost-
re descobert.

Millor serà, per tant, que els fabricants de
caretas explorin camins de més probable
resultat.

Als Estats Units—i ja que parla la R. O.
de marxar al compàs de les poblacions es-
trangeres—passa actualment la careta: per
una època de veritable esplendor.

Al ensenys que de la pensada del senyor
Bugallal, m'enterava de que venen realit-
zant-se a Nova York, des de fa temps, una

La cara

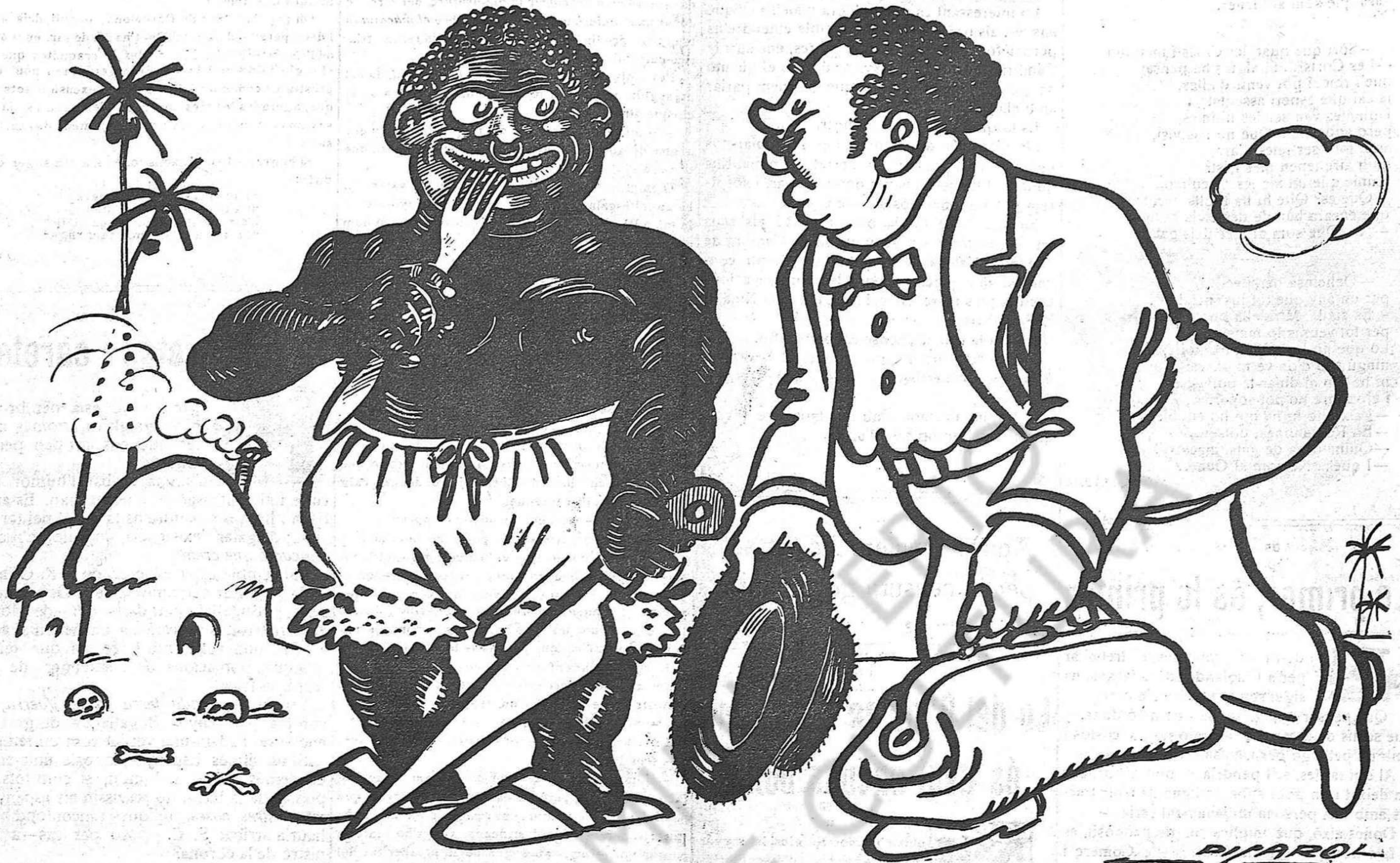
—Venent peix i tallant carn,
el negoci tant bé em corre...

La... creu

...que vés qui ho havia de dir
que, al poc temps, tindria torre.

L'esperança d'un desenganyat

—Dispensi, senyor salvatge: ¿que em permeteria viure una temporadeta entre vostès?

sèrie interminable de crims afrosos, amparant-se els malfactors en les caretes. Els bandolers, que's mostren implacables en contra de les persones i la propietat, encobreixen les fesomies amb el senzill tros de vel desterrat pel senyor Bugallal.

A Los Angeles, és la policia la que es val de la careta, per a evitar el ésser coneguda dels lladregots, que duen la inquietud i l'alarma, als Hotels, a les Banques, als trens, als principals carrers...

En la proposició corresponent, la primera matèria, ja la tenim. De furtos en ferrocarrils, en banques, en hostatges públics i privats, d'atemptats en ple carrer i en plena llum, hem de convenir que estem tal qual.

L'empleu de la careta per a les facècies d'aquesta mena, és lo que no hem vist per ara, fora del cine.

Es cosa d'animar-se, doncs, i de mirar si afegim a la tragi-comèdia ciutadana, qualque detall que ens equipari a les poblacions de l'estranger, envejades pel ministre de la Governació.

Aquest bon senyor ministre, que ha tingut la pensada de llençar en ple Carnestoltes, precisament, la veu de:

—Fora caretes!

Sense pensar, que no és de les caretes empleades per a solemnitzar el Carnestoltes, d'on ens ve a Espanya la desgràcia,

TABER

Al il·lustre *sañó* Sala, de Terrassa, li oferí el Govern una senaduria vitalícia.

L'home, que se sent encara *jarruco* ha refusat.

Prefereix les batalles del Congrés a les sestetes del Senat.

Això vol dir que el batallador *adalid* de l'U. M. N. «aún tiene arrestos».

Parli, parli, *sañor* Sala, que encara no hem rigut gens.

S'acaba de inaugurar una nova església a Barcelona.

Com que n'hi havien tan poques, per la gràcia de Déu!

Aqueixa ens feia falta: la dels frares carmelites descalços.

Es lo que deia un dels obrers de la parròquia:

—Tan de bò hi anessin tots, de descalços, que potser s'abaratirien d'un cop les ditxoses sabates.

L'esquerra nacionalista catalana, que ha estat tants anys adormida, o somorta, dit de més poètica manera, sembla que ara, definitivament intenta reviscolar-se.

Dos agrupacions, res menys, es desvetllen a la vegada: una senzillament lliberal, avençada; una altra declaradament obrerista i socialista.

Que surtin els homes; gent jove, gent forta, gent neta de cor i despreocupada de cervell.

I després, vinguen els programes.

Davant dels programes hi direm la nostra.

Amb la seguretat de que si són gent ben lliberal i ben catalana, havem de coincidir sovint en moltes coses.

Visca el foc sagrat!

No passa setmana sense que se celebrin en una església o altra de Catalunya, misses per a l'ànima de l'Alcalde de Cork.

Això sempre està bé.

Sobre tot per la doble intenció que porta.

Però que's desenganyin els nostres reconsegats nacionalistes. Fins que a Irlanda no's diguin misses per algun heroi català, no podrem donar per valentia i formidable la nostra causa.

No són pas les oracions el que han de salvar els llibertats, sinó els bons exemples.

Fa a prop d'un mes que la meitat dels abonats a Telèfons no poden telefonar per estar interrompudes les línies.

—Es un escàndol!—deia un veí dels que s'ho prenen tot a la valenta.—Això no passa més que a n'aquest país.

Un altre, més pacient:

—Tan se val!... Çà com allà, quan les línies estaven bé, al Centre no contestaven.

Barquillos, barquillos!

Nostre govern està ultimant el projecte d'una nova esquadra.

Se tracta de destinar res menys que mil cincents milions de pessetes a la construcció d'acuirçats.

Sòrt que'ls espanyols ja hi comencen a tenir la butxaca, *acuirçada*.

I no'ls hi vé d'aquí un atraco més o menys.

Dimissió del Govern francès.

Tan seguret que semblava, i té, una tamborella i... de corcoll!

Ara ha pujat novament el famós Briand.

Ditxosa França que pot mostrar encara un Briand.

A Espanya no passem mai de senzilles i molestoses granellades.

Llegim:

«El señor Royo Villanova prepara un debate contra la Mancomunidad Catalana.»

Contraproduent. Sempre contraproduent.

Serà l'única manera de que, davant dels nostres ulls, se'ns facin perdonables certs pecats d'En Puig i Cadafalch.

Esquivant als periodistes que intentaven entrevistar-lo, En Dato digué:

—Quiero probar, unos días, a ver si me va bien la cura del silencio.

Així el voldríem sempre, al senyor President: mut, i a la gàvia.

Tan mateix aqueixa és la cura que fa temps ha imposat a la premsa de la desdixada Espanya.

El pobre Domínguez Ciri-Pasqual dimitirà?... Si els empleats de Hisenda es conserven terts i *jarrucos*, és molt probable que caigui.

Haura caigut per a salvar la Hisenda? La hisenda dels espanyols o la seva pròpia?

Comencen a ésser castices les sessions de Congrès:

EL PRESIDENTE.—*Muchas gracias, señor La Cierva.*

NOUGUÉS.—*Hay pastel!*

LERROUX.—*Si es de liebre, que me lo traigan.*

No degueren ésser les mateixes paraules, però qui sap si ho foren els pensaments.

Déu n'hi doret de lo lluits que foren enguany *Els Tres Toms*.

Tocinaires i cotxers rivalitzaren en demostrar quin dels dos gremis tenia més diners per a fer moixigangues.

I, sobre tot, més sentiments religiosos; perquè tots, els dels matxos i els dels porquets, no's van descuidar pas d'alçar capelletes al patró.

Encara que molts d'ells no s'estessin per això de renegar com uns mals esperits davant de les imatges... Jesús Maria i Josep!

Sant Antoni els ho tingui en compte.

Dilluns se declarà la vaga de empleats de Hisenda.

Com que nosaltres—desgraciadament—no hi tenim «ningún señalamiento de pago», perquè no som ni *malitars* retirats, ni classe passiva de cap mena,... inútil dir que la nova no'ns fa fret ni calor.

Ja s'ho faran, doncs.

Que els uns no paguen i els altres no poden cobrar?

Com que el plet se ventila entre sangoneres de l'Estat, no'ns hi cap-fiquem.

Encara hi ha qui sollicita, del nostre Ayuntamiento, que enguany se celebri «amb esplendor» la famosa rua de Carnestoltes.

Molt bé.

Si la disposen, és clar que n'hi haurà, de rua.

Però i l'humor?... Que s'improvitza l'humor?

Una idea per a que la rua sigui un èxit i ens faci riure per les butxaques:

Que hi acudeixin tots els regidors de Barcelona; i sense careta, que així els coneixerem.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Ohi, número 8

REPICS

Ha corregut la brama...

S'ha dit aqueixos dies que el diputat electe, En Lluís Companys, estava disposat a renunciar la seva acta, a fi de provocar en el districte de Sabadell una elecció parcial, en la que's presentaria candidat En Marcellí Domingo, víctima avui de les arts caciquistes de Tortosa.

Seria un gest bonic d'En Companys.

Un gest digne de tot elogi.